

ничната бразда или са спуснати с парашути в планинските райони на страната. В много от случаите при нелегално преминаване на границата има убити и от горяните, и от граничарите. Смъртта на граничари при изпълнението на дълга за опазване на държавната граница на родината умело се използва от комунистическата пропаганда за настройване на населението против цялото горянско движение.

В настоящото изследване ще се разгледат въпросите около създаването, дейността и ликвидирането на групата на горяните анархисти в Павелбанския район в периода 1952–1954 година.

В началото на октомври 1952 г. в Париж се събират Христо Несторов–Щако, Дончо Караиванов и Милю Иванов–Казака – анархисти емигранти. Те решават да организират група, която да работи срещу комунистическия режим в България. С помощта на Янко Дишлиев – звенар от хората на Дамян Велчев във Франция, са настанени в квартира на ул. „Колониал Фабиен“ № 24¹. Всеки от тримата предоставя собствена автобиография, попълнен въпросник и две снимки. В края на октомври с. г. тримата са включени в група за шестмесечно обучение по радиотелеграфия. В школата тримата се учат и на методите на нелегалната борба, събиране на сведения и установяване на връзка с местни хора. Лектори в школата са французи и американци. По време на обучението школата е посещавана и от Стефан Табаков и Каблешков – представители на Националния комитет – СВОБОДНА БЪЛГАРИЯ начело с Г. М. Димитров (Гемето) и Ценко Барев².

След завършване на обучението през май 1953 г. Христо Несторов, Дончо Караиванов и Милю Иванов със самолет отлитат за Гърция. В района на град Драма с двама българиводачи се прави опит за прехвърляне по коритото на река Доспат, но понеже реката е придошла и е много пълноводна, опитът не успява. Връщат се обратно в Гърция и в продължение на 10 дни са обучавани в парашутно дело. След това са върнати обратно в Париж, където продължава обучението в усвояването на парашутните скокове, но сега под ръководство